

Florin Bică

[CĂRĂRI
BĂTĂTORITE
DE
ARIPI]

respiro books

**[CĂRĂRI
BĂTĂTORITE
DE
ARIPİ]**

[Florin Bică]

a scris și publicat versuri, eseuri, cronici de film, recenzii de carte, articole pe teme de spiritualitate și istorie creștină, editoriale pe teme sociale, prefete de cărți, texte publicitare. A realizat interviuri pe teme de interes general. A publicat: *Mi-am adunat mințile. Jurnal de gânduri* (2017), *Alege să alegi!* (2016), *Ocolul clipei în optzeci de veșnicii* (versuri, 2015), studiul „Cartea absurdului și a rostului” în *Confesiunea Înțeleptului* (2015), *Mărunțișuri de mare preț* (antologie de citate, 2014). A fost bibliotecar (2006-2008), secretar de redacție și redactor al revistei *Semnele timpului* (2009-2011), iar din 2012 este redactor de carte pentru copii la editura Viață și Sănătate. A tradus din limba engleză articole și cărți pentru copii. În perioada 2013-2015 a fost redactor al revistei pentru copii *Nota 10*. A scris și publicat ficțiune (povești, povestiri și rime) și nonficțiune pentru copii: *Planeta insectelor* (2019), *Mici întâmplări din copilăria unor oameni remarcabili* (2019), *Lecții financiare pentru copii* (2017), *Igiena orală pe înțelesul copiilor* (coautor, 2017), *Jucărie de hârtie* (2015), *Am găsit o geantă cu bani* (2015), *Fineas și dinozaurii* (2015), *Batistă, șervețel* (2013), *De-aș fi Superman...* (2013), *Școala Feșilor-Frumoși* (2012), *Eroii Bibliei* (2012). A editat volumele de povestiri pentru copii *Cum mi-am petrecut vacanța* (2018) și *Amintiri din copilării* (2017). La editura Viață și Sănătate este coordonatorul a patru colecții de carte: „Biblioteca Junior”, „Cărțile lui Doru Gălbenuș”, „Cărțile galbene” și „Buburuze”. Pe platforma online Respiro Books (fostă Biblioteca Respiro) a publicat în format digital textele: *52 de filme Respiro*, *Ce am învățat despre viață de la Micul Prinț* și *Online – A treia planetă de la soare*.

Florin Bică

[CĂRĂRI
BĂTĂTORITE
DE
ARIPI]

2019

respiro^{books}

© 2019 – RESPIRO BOOKS

Toate drepturile rezervate.

Este permisă descărcarea liberă,
cu titlu personal, a cărții în acest format.
Distribuirea gratuită sau contra cost a cărții
prin intermediul altor platforme online,
precum și modificarea textului
fără acordul prealabil, în scris,
din partea Respiro Books sunt interzise.

Redactor: Florin Bică

Grafician: Florentina Bratu

Imagine copertă: www.dreamstime.com

RESPIRO BOOKS

Telefon: 0747 170 050

E-mail: contact@bibliotecarespiro.ro

Site: respiro.ro/books/

*Părinților mei,
Marin și Maria*

[Visul unui vierme]

dacă aş fi omnipotent
aş transforma universul într-un măr
cu fructe de aur
pe care le-ar putea culege doar
naivii

[Pace]

dintre ruinele oraşului
printre mormanele de moloz
praf şi ţesuturi
cântecul păsării răzbate limpede
ca ţiuitul unei bombe
care aduce promisiunea
păcii

[Scroll]

degetul mare vede cel dintâi
izvoarele sățioase
de visuri, urgii și iubiri dezafectate
asemenea unui explorator spaniol
ce-și înfige stindardul
înainte de a se afunda în mocirla
binecuvântatei malariei

[Rafturi și conserve]

un hypermarket cu nenumărate opțiuni
prin care alergăm înarmați
cu cărucioare
în care zvârlim de toate
vânând promoții
lăsându-ne păcăliți de pseudoreduceri
sub ochiul atent al camerelor de
supraveghere, în spatele monitoarelor
dormind două angajate plictisite
căruciorul, plin până la refuz, e
din ce în ce mai greu de împins
spre vămile cu case de marcat
unde plătim cu bani
că timpul ne-a fost încasat deja
și asta, oameni buni, e viața
unica, scumpa, ne-prețuita
vă mai așteptăm pe la noi

[Nocturnă]

dacă aş ajunge la marginea universului
după milioane de vieţi
de mers pe jos
aş cădea în disperare
sau în braţe?

[Medeea]

te uiți la mine cu un ochi
cu ochiul tău care omoară
medee
înger-șarpe-fiară
prefă-mă-n os de căprioară

[Pasăre]

ca pasărea săgetând aerul
fără țintă precisă
viața ni se consumă prin frecarea
de riturile neostoite ale zilei
stingându-se într-un cuib gol
și tot ce rămâne
pe-o cărare bătătorită de aripi
e un fulg mic, de sub axilă
pe care cineva
l-ar putea culege

[Clipă sabatică]

închid ochii
obosit de risipa de culoare
agatat de cromatic-media
să mă regăsesc în tăcere
contur negru
tuș
pe alb nemestecat
mimând refuzul
de a reintra în arena-dictando
cu rânduri prestabilite

[Cimitir]

la ce bun să aduni buruienile
de pe mormânt
stingherind melcii
din amorțeala lor
primară

[Specie dispărută]

de la un timp, nu s-au mai văzut poeți
nici pe stradă, nici în rezervații
ori în laboratoarele de cercetare pe cobai
specie dispărută

sistemul i-a înlocuit rapid
cu *speakeri* de plastic rezistent

[Colectiv]

dumnezeu a fost așezat astăzi
pe masa de autopsie
bisturiul a tăiat cu grijă, adânc
și-n cenușă s-a găsit
o lacrimă

[Just a perfect day]

nimic de făcut lângă apa turcoaz
care mă amăgește
că-mi aduce o sticlă cu răvaș
mirosind a secol XX
pe care să-l decupez
în formă de chrissie hynde
și să înotăm împreună
spre demult

[Așteptând]

visez din când în când
un vis, același
eu și corto maltese, pe țărni
îmi torn nisip din căuș
pe laba piciorului drept

crezi că mai vine?
întreb

și mă trezesc imediat
în poziția copilului

[Impresionism]

floarea-soarelui cu unghiile înfipte
până la sânge
în rotocoalele albastrului dumnezeiesc
curgând în pâlnia urechii
spre un secol
mai blând

dragă theo

[Petice]

îmi plac peticele acelea albastre
care se văd printre norii ca
niște necuprinse pășuni aeriene
alb-gri
grăbiți ca vechile corăbii
cu pânzele sus
în jurul cărora păsările dansează
iar valurile împrăstie spume

peticele acelea albastre
din care ar putea să iasă un mare
deget arătător
chemându-mă în visul meu
dintotdeauna

[Babel]

pe coapsa ta de piatră albă
pas cu pas, tot mai sus
îmi împing visul
spre porțile cerului

[Am mai fost aici]

am mai fost aici
dar parcă era altfel, mai frumos
adulții erau pe-atunci
un fel de clovni
iar lumea, un circ
cu urși pedalând pe monocicluri
și eu gândeam
că-s fericiți, ca mine

am mai fost aici
dar atunci nu eram un fel clovn
într-o lume ca un circ
în care urșii nu primesc de mâncare
dacă nu pedalează fericiți
pe monocicluri

[Ochiul care nu se satură]

ce poți vedea
mai mult decât
propria umbră
pe un perete
cu tencuiala spartă
ori în țărâna fierbinte
a drumului
și-n umbră, o furnică
pe care nu știi încă
dacă o vei strivi

[Lacrimile uscate ale timpului]

se spune că și timpul plânge
doar că nu-i curg lacrimi
pe obraji
ci trupuri mute, în cele mai triste
dintre gropi

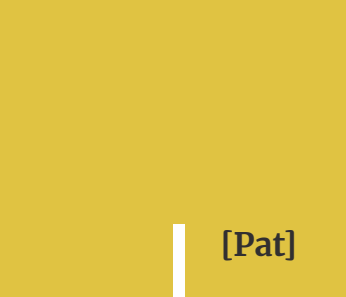
[Clepsidră]

ce ironie
că din firele de nisip
iese o sticlă
atât de frumoasă

că ele,
nebăgate în seamă de nimeni
ne măsoară
prea repede
anii

[Alb]

caută-mi un vers alb
pe dinăuntru
să-l înmoi în apă vie
să-l storc de apă moartă
să-l țin compresă
pe ochiul cu care privisem
cea mai recentă urmă
a piciorului meu
atât de desculț

[Pat]

în întuneric, te ating
precum pianistul
clapele
în căutarea notei
perfecte

[Locuri pustii]

fiecare om are un nor
din care își stoarce lacrimile
din care își țese visurile
când omul moare
norul plutește mai departe

legenda spune că
norul caută un loc pustiu, uscat
unde să plângă
până la ultimul strop

[Numărătoare]

cu genunchii strânși la piept
să nu o înhațe timpul
ce-i dă târcoale ca un rechin
pendula își numără tristețile

[Intestin]

mă-ntorc la gândul meu din intestin
amestecat în pâine și în vin
sfințit și digerat deplin
și ca un fetus mă închin
în templul unde nu se zice amin

[Viața]

această insulă cu margini strâmte
al cărei nisip fin, auriu
nu ne frige tălpile
în care săpăm, spre adâncul pământului
atrași de-o gravitație păgână
turnuri babel
sperând să atingem, într-o zi
stelele

[O măsură a iubirii]

am putea să ne iubim mai mult unii pe alții
atât de mult, încât singura ambiție
să ne fie trăirea eternă
ca nimeni să nu rămână
în urmă
plângându-ne

[Cerneală empatică]

de ce insistați voi, poeții, să scrieți
cu sânge
și cu lacrimi
ca și când asta ar da sens
versului vostru
dacă v-ar fi cuvântul dres cu sare
nici n-ar trebui să-l scrieți
c-ar trece din gură-n gură
într-o nesfârșită sărutare

[Trecere]

trecând pe lângă școala unde-am învățat demult
am auzit copii râzând
și-un ghimpe de îngrijorare
m-a ars în ochiul meu ocult
am râs și eu așa odată
în râsul lor m-aștern
stau mut

[Pe când eram o frază neterminată]

pe când eram o frază neterminată
cuvinte fără număr
cădeau pe genunchi oriunde
treceam

apoi mi s-a pus un punct
și m-am trezit ferecat
între puținele mele cuvinte

[Marele somn]

iar dacă moartea e un mare somn
e cel mai lung și mai cumplit
dintre toate
somnul în care nu murmuri
în care visele sunt interzise
din care nu se trezește
cine poate

[David Lynch]

unde-i stau picioarele
începe creștetul capului
ca într-un inel
de electricitate
pe coapsa unei brunete
cu buza mușcată-n plin
orgasm

nimic nu se termină
dar mai poate începe oare
ceva?

[Avort]

pe noptieră, în dormitorul cu tapet belgian
albumul foto cu file albe
gol ca ochiul crăpat
etern
spre *neverland*
îngândurat ca sufletul căzut
în *neverstory*

[Lin]

fulgii aceștia de pădărie
plutind în tăcere
fără să ia aminte
la fireștile războaie ale zilei

oare nu le-a spus nimeni
de fondurile europene
nerambursabile

fulgii aceștia de pădărie
ca niște logodnice
triste

[Petala]

am găsit pe asfalt o petală

mi-a fost atât de milă

s-o rup

m-am întins lângă ea

ca două desene în cretă

îndrăgostite la prima vedere

până la prima ploaie

[Bilet]

frumoasa mea
înfofolită-n așternuturi ude
cu talpa atârând din pat
în răcoare
ți-am lăsat, la plecare
un sărut
ușor ca o șoaptă
lângă colțul gurii
arcuit de-un vis
frumos

p.s.
am luat lista
de sub ceașcă

[Prima dată]

nimic nu este mai apoi
ca prima dată
de aceea caut, la fiecare pas
să aşez piciorul
altfel

[Invers]

ar trebui ca ziua să fie invers
să ne facem loc pentru
birou, agendă și target-uri
printre sărutări

[Corectitudine politică]

toate animalele sunt inegale
mai puțin porcii
ei sunt tăiați
la fel

[La ce bun]

la ce bun

cuvântul

suntem

carne de tun

cu rândul

[De-a fir a păr]

când eram elev în clasa întâi
mă opream în fața blocului
culegeam câteva fire
de pădădie
pe care le legam buchet
cu ață smulsă din preșul
pentru șters picioarele
în fața ușii
mama deschidea, iar eu
îi întindeam buchețelul galben
mai ieftin ca braga
unii ar râde
dar mama n-a râs niciodată
a știut mereu
că între florile de pădădie
era ascuns un fir de dragoste

[Sărutul lui Dumnezeu]

tu, doamne, săruți acolo unde restul
nici măcar n-ar scuipa
ascunde-mă, rogu-te, în sărutul tău
ține-mă strâns între buze
și suflă-mă în veșnicie

[Întrupătorul]

hristos ar fi ieșit și din găoace
ar fi înmugurit pe ram
iar dacă-n munte ar fi fost prihană
s-ar fi făcut în drum chiar stană

păcat, azi
păcat că omul nu se mai lasă iubit
prin nașterea
din pântec preacinstit

[Ascunși]

ceva înfricoșat, nemaștiut
e-n tăcerea pe care cântecele noastre
n-o pot clinti nicicum din loc
este acolo
nevăzut
dar nu ascuns

tremurăm în gălăgia noastră
ca-ntr-o peșteră rece și umedă
la gândul că tăcerea
e palatul unui cuvânt
care se rostește
singur

doamne
doamne, tu ești?

[Omul este mielul Meu]

omul este mielul Meu
va avea de toate din belșug
Eu îl pasc în verzile pășuni
și-l duc la apele odihnei
îi umplu sufletul cu vervă
și-i îndrept pașii pe dreptele cărări
deoarece sunt Cine sunt
chiar de-ar ajunge în valea pe care
moartea își așterne umbra
nu se va teme nicidecum
căci Eu îl voi purta pe umeri
îl voi mângâia cu muștrările Mele
îi voi da de mâncare în fața lupilor
îl voi pune deoparte, ca preaiubit de Mine
și-i voi turna în pahar
cât să nu poată bea
îl voi face fericit și-i voi arăta îndurare
cât va trăi, îmi va fi oaspete
în casa Mea, zi, după zi, după zi, după zi

[Înghițitorul de vrăbii]

înghițitorul de vrăbii
stă neclintit în viforul cel mare
cu capul dat pe spate și gura
căscată larg
ca mamele ostenite
bătrânii uitați, copiii abandonați
în ușa spitalului
și cei scârbiți sub cerul de piatră
să-și afle cuib
între dinții lui
așteptând măcinarea finală

[Scurtimea scurtimilor]

toate cuvintele se varsă-n lume
iar lumea totuși nu se umple

ochiul nu se mai satură plângând
și sarea nu ajunge pentru toate

în lume, nașterea și moartea una sunt
o, scurttime a scurtimilor, dar poate...

[Visuri]

adună toate visurile oamenilor
dar pe toate
din poartă-n poartă
fără să uiți vreunul, oricât de mic
și construiește din ele
un turn babel

cerul nu-l vei atinge cu vârful lui de ceară
pentru că numai cerul
are un vis ale cărui poale ating
pământul și crucile împodobite
cu fotografii sepia

[Dansul norilor]

nu știu alții cum simt
dar eu când plec de la birou
după 8 ore de monitor
sau hârtii
văzând cerul senin
și natura înverzită
simt că am ratat ceva esențial
ca o viață
că am trecut
pe lângă

și mă cuprinde tristețea celui care
știe că poate da înapoi limbile ceasului
dar nu și
păsările zborului
valurile spumei
norii dansului

[Pe drum, mă duc]

pe drum, mă duc
mă duc cu restul
și-s singur cuc
și-mi caut estul

mă duc, pe drum
s-ajung în seară
al clipei scrum
în jar de fiară

[Note de jurnal]

nu-mi amintesc
nașterea, trăirea
ci numai datul
de-a muri

din dragoste
câștigă cine poate

ne-am rătăcit
într-o pădure vetustă
de lumini artificiale

ce n-aș da
să bată cineva la o ușă

[Cuvinte căzute-n iarbă]

cuvinte căzute-n iarbă
țipând ca din gură de șarpe
să fie luate în brațe
iubite
fără să se privească unele pe altele
neștiind că s-ar putea despărți
în
și
la
be

[Dulceamară]

chip de lună
dulceamară
taină la uscat
pe sfoară

dans în doi
tristețe rară
clipă scurtă
dulceamară

[Fereastra]

privesc prin fereastră afară

mă văd copil

alergând fericit după o minge

privesc prin fereastră înăuntru

fără să mă recunosc

mă văd șezând pe marginea patului

împietrit ca un gând

neterminat

căutând cu privirea prin fereastra

plină de zoaie

mingea sau, poate, copilul *acela*

[Nimic]

ce este omul
nu ca să te gândești la el
ci el
să gândească
spre Tine?

[Uitare]

pragul de lemn, pe care te odihneai
după o zi de trudă
de care te împiedicai uneori
și pe care l-ai tocit fără
să te gândești vreodată la el
nu se gândește nici el
la tine
iar soarele apune ca atunci
fără să se împiedice de nimic
de nimeni

[Noi avem întotdeauna dreptate]

dacă un om ar ieși viu din mormântul său
oamenii l-ar răstigni din nou
l-ar bate iar, cu palmele murdare
și l-ar scuipa, și flegma ar fi mare
piroanele, mai lungi
oțetul, din belșug
pe fruntea-i largă, spinii în lănțug

pentru că oamenii, nu-i așa
trebuie să aibă întotdeauna dreptate
chiar și când cer, prin avocați, să nu mai fie înviați
ci doar năluci în noapte

[Dragostea]

dragostea e să mă uit la tine
de fiecare dată
tot mai bine
să-mi amintesc să-ți dau
până voi înceta a fi
bucăți din mine

[Evaporare]

nu pot privi în urmă
nu-ți pot dărui ultima privire

teama se-nfășoară pe gamba mea
asemenea vrejului ce crește
ca-n basme, suind amenințător
să-mi smulgă palmele de pe ochii
strânși ca niște batiste stoarse bine

mi-e o teamă rece, înghețată
că privirea asta va fi ultima
pe care o vei cuprinde, ca și cum
ochii tăi ar fi două oceane
al căror albastru-verzui se evaporă

[Ne vom urî]

ne vom urî până la capăt
unde crucile noastre de lemn
vor sta aplecate una spre alta
gata să-și verse ultimul cuvânt
să-și scuipe ultimul blestem

ne vom urî până-n adâncuri
cu oasele atârând peste sicrie
și unghiile vinete strecurate abil
printre rădăcini și râme adormite
spre grumazul celuilalt

ne vom urî până în eternitățile
care se bat în capete
pentru ca dragostea
să triumfe, eventual

[Sacrificiu]

flacăra mistuie bățul de chibrit
repede, în tăcere
înnegrindu-l, contorsionându-l
subțiiindu-i făptura
mirosul cărnii arse
pe buricele degetelor
îți intră pe nări
ca aroma un sacrificiu antic
– autoconsum –

de fapt, tu ești bățul de chibrit
și apuci să te mai întrebi
ale cui burice ale degetelor le arzi
a cui e carnea de sacrificiu

[Să ne ascundem]

să ne ascundem
în foșnetul frunzelor
goi ca pruncii
îndrăgostiți ca-ntr-un sonet
cu trupurile calde
răsucite într-o spirală
de lumină

să ne ascundem
în misterul dulce al florilor de măr
cu buzele cusute
într-un sărut ce-ar umple
zeii de gelozie

să ne ascundem
între valuri enorme și
tăcute ca o presimțire
ca și cum ar urma
să ne zdrobim de-un
țărș capricios

[Prea târziu]

ușă închisă cu zăvoare
de tăcere

un cuvânt
rămas pe-afară
gol, desculț și-nfometat

ce albe sunt ușile încuiate
din fața cărora
nu te mai poți întoarce
în cânt și-n vers

[Oare]

oare copacii care au crescut
strâmbi
pentru totdeauna
își gem în adâncul pământului
tristețea

oare păsările care și-au văzut puii
căzuți din cuib
și zdrobiți
au un țipăt aparte
pentru durerea lor

[Achiziție]

bună ziua, aş dori o bucată de cer
doi metri pătrați, cu țesătură de fier
din care să-mi cos
batiste
să șterg lacrimile florilor
veștede și triste

[Nucii înalți]

îmi amintesc de-un nuc înalt
care era în locul acesta
și-mi aduc aminte și de ziua când l-au tăiat
începând de sus, bucată cu bucată
până când o lumină stranie i-a ocupat locul
dar cel mai greu este să îmi aduc aminte
de oameni
ce să fac oare cu lumina
pe care au lăsat-o în locul lor
cu lumina ce nu poate fi strânsă
în brațe

[Soluția finală]

o nouă zi în lagăr
de fapt, deținuții nu spun niciodată
„nouă”

plouă, plouă cu găleata
ca și cum ar fi ultima șansă
a ploii de a îndrepta lumea

dar singurele ploi care ar putea spăla
ticăloșiile și suferința
ar trebui să curgă din noi
ar trebui să *plouăm*
noi înșine

[Scara lui Iacob și Esau]

de ce o fi rezemată oare scara aceasta
cu trepte confecționate
din homosapienși
care speră să ajungă mai sus
nebăgând de seamă
că bat viața
pe loc

[De-a-ndoaselea]

ce păcat că viața nu începe
invers, cu un oftat plin
de regret
pentru a se încheia perpetuu
într-o grădină
ce ascunde în placenta ei
sâmburele binelui-fără-de-rău

[*Au revoir*]

pat de spital, cu cearșafuri galbene
și rupte pe salteaua murdară
de urinele neputinței
privirea încleștată de perete
suflarea curgând ca mierea pe schelet
pielea suptă de culoare, stropită
cu mii de pete mici și cenușii
lângă fereastra închisă
spre promisiuni
și iluzii
o ultimă bătaie de pleoape
au revoir tristesse

[Trădare]

cândva, visul îmi părea
plin de posibilități
puteam chiar să mă înalț în văzduh
și să plutesc lin
ca un frate mai mic al norilor
oamenii nu îndrăzneau
să moară
iar păsările nu auziseră
de țările calde
acum, visul mă împinge încet
ca pe o secvență în reluare
spre hotarul interzis
al unui mister infinit

[Ce a spus melcul cu pălărie]

sunt ce Timpul
îmi dă răgaz
o tăcere în iarbă
tremurul stropului
de rouă
un abur înălțat
din pământul reavăn
îndrăgostit
de oricare
dintre muritoarele
clipe

[Gol]

m-am dezbrăcat de adevăruri peticate
și de minciuni perfect pătrate
de visuri cu ochii deschiși
și de spaime închipuite
să mă privesc
gol
într-un ciob de oglindă
dar el a strănutat spre mine
de parcă n-aș fi

ca și cum
nu împăratul este gol
ci invers

[Cuprins]

[Visul unui vierme]	7
[Pace]	8
[Scroll]	9
[Rafturi și conserve]	10
[Nocturnă]	11
[Medeea]	12
[Pasăre]	13
[Clipă sabatică]	14
[Cimitir]	15
[Specie dispărută]	16
[Colectiv]	17
[<i>Just a perfect day</i>]	18
[Așteptând]	19
[Impresionism]	20

[Petice]	21
[Babel]	22
[Am mai fost aici]	23
[Ochiul care nu se satură]	24
[Lacrimile uscate ale timpului]	25
[Clepsidră]	26
[Alb]	27
[Pat]	28
[Locuri pustii]	29
[Numărătoare]	30
[Intestin]	31
[Viața]	32
[O măsură a iubirii]	33
[Cerneală empatică]	34
[Trecere]	35
[Pe când eram o frază neterminată]	36
[Marele somn]	37
[David Lynch]	38

[Avort]	39
[Lin]	40
[Petală]	41
[Bilet]	42
[Prima dată]	43
[Invers]	44
[Corectitudine politică]	45
[La ce bun]	46
[De-a fir a păr]	47
[Sărutul lui Dumnezeu]	48
[Întrupătorul]	49
[Ascunși]	50
[Omul este mielul Meu]	51
[Înghițitorul de vrăbii]	52
[Scurtimea scurtimilor]	53
[Visuri]	54
[Dansul norilor]	55
[Pe drum, mă duc]	56

[Note de jurnal]	57
[Cuvinte căzute-n iarbă]	58
[Dulceamară]	59
[Fereastra]	60
[Nimic]	61
[Uitare]	62
[Noi avem întotdeauna dreptate]	63
[Dragostea]	64
[Evaporare]	65
[Ne vom urî]	66
[Sacrificiu]	67
[Să ne ascundem]	68
[Prea târziu]	70
[Oare]	71
[Achiziție]	72
[Nucii înalți]	73
[Soluția finală]	74
[Scara lui Iacob și Esau]	75

[De-a-ndoaselea] 76

[*Au revoir*] 77

[Trădare] 78

[Ce a spus melcul cu pălărie] 79

[Gol] 80

[Cărări bătătorite de aripi] este un volum de versuri ce pune în lumină nu doar o parte din sufletul poetului, absorbit de vremelnicia vieții, ci chiar o parte din sufletul lumii, căci lucrurile despre care scrie el – timp, dragoste, tristețe, viață și moarte, visuri, metehne, Dumnezeire – sunt dintr-acelea care frământă orice ființă umană. Florin Bică rămâne statornic preocupării sale mai vechi pentru modul în care timpul intră în viața omului, metamorfozându-i nu doar învelișul trupesc, cât mai ales făptura interioară. Se observă totuși, față de volumul anterior, *Ocolul clipei în optzeci de veșnicii*, lărgirea perspectivei tematice, înnoirea cromaticii lirice și experimentarea unor noi moduri de exprimare. Poetul caută atent imagini potrivite, care să le creeze cititorilor impresia unor scurte călătorii în propriul sine.

